

segur que va guanyar-hi car abans calia arribar a la masia a través del torrent de Vallderiolf que els servia de camí i en època de fortes pluges sovint quedaven aïllats.

Després de passar sota la ronda i agafant el camí de la Serra de Can Grau, entre aquesta casa i can Llobet Vell pugem gairebé dalt la serra i tombem al nord fins arribar a l'entrada del passeig que ens porta envoltat de plàtans altíssims de terra encatífat de torrats intensos fins a can Grau, casa avui convertida en convent. Quan arribem a la carretera de la Roca, un parell de bancs ajuden a esperar els qui vénen endarrerits i continuar amb un grup propens a la conversa fins al local de l'Associació de Veïns per poder acabar la festa menjant coca i bevent vi bo.

— Pere Pujals

Enric Garcia - Pey

Records de muntanya. Any 1934. Festa de la Candelera: excursió al Tagamanent

Jo tenia 13 anys: vaig pujar al Tagamanent amb un amic més gran que jo. Aquesta excursió era el meu bateig de muntanya i em va impactar tant que encara conservo, als meus 78 anys, un bon record i des d'aleshores no he deixat mai més la muntanya.

Em vaig associar a l'Agrupació Excursionista de Granollers: era el més jove, i allà vaig trobar uns bons amics i mestres de muntanya. Recordo molt bé els germans Riera, en Font de Falgars, en Mundet i altres.

Però tornem a l'excursió. Sortírem de bon matí, encara era fosc, agafarem el tren a l'estació del Nord de Granollers, direcció al Figueró, si no recordo malament la gent anomenava a aquest tren "el tren blanc" perquè arribava fins a la Molina, però en aquell temps pocs privilegiats podien anar a esquiar. Arribà ple de gom a gom, motxilles per a tot arreu i molta xerrameca. Miràrem de trobar lloc per seure, impossible, teníem dificultat, fins i tot, per passar pel passadís ja que hi havia gent que escalfava el cafè amb llet amb aparell mal anomenat "escudellòmetre" al bell mig del pas.

El tren arribà a la Garriga, baixà molta gent que ben segur pujaria al Puiggraciós o bé als Cingles de Bertí i dinaria al Clascar on el masover els vendria algun enciam i tomàquets per a l'amanida, al preu que ell volgués.

Per fi arribarem al Figueró, va baixar molta gent, el tren quasi es buidà, l'andana quedà plena de motxilles i gent que ja començava a caminar. Nosaltres vam entrar a Can Nissos i prenguérem un cafè amb llet. En aquell temps aquest bar era parada obligatòria de la gent que pujava al Tagamanent.

Sortim de Can Nissos i empenem el camí, passem per Vallcàrquera, trobem l'ermita tancada, tirem amunt tot procurant no equivocar-nos en les pistes fetes pels carboners i ja en trobem uns abans d'arri-

bar a can Coll. Tenen la carbonera encesa, a prop hi tenen la barraca, ens expliquen com fan el carbó, que un cop fet el baixaran dins d'unes sàrries amb mules cap el Figueró, ens diuen que cada sàrria pesa aproximadament sis arroves, 60 kg. L'olor que desprenen, la terra cremada i la llenya, és agradable.

Ens assenyalen el camí que hem de seguir i nosaltres altra volta amunt, arribem al peu de l'església quan el rector toca la campana anunciant la missa, ens afanyem a arribar-hi a temps. Cal recordar que en aquells anys la festivitat de la Candelera se celebrava i era festiu.

L'església estava plena de gent, gent que a la pujada ens havia adelantat, excursionistes de Barcelona i, també d'altres poblacions.

A l'homilia el rector anuncià que en acabar la missa es faria la processó de la Candelera dalt del turó, al voltant de l'església i que repartiria candeletes per a tothom.

Sempre més he recordat aquesta processó. Quasi tots érem excursionistes: botes ferrades, motxilles, en silenci i les candeles enceses, tots envoltant l'església.

Acabada la processó la gent es va escampar per la muntanya per a preparar el dinar; els "escudellòmetres" tornaren a funcionar: alguns feien sopa, altres fideus a la cassola i, algú fins i tot portava el sofregit fet de casa seva i feia arròs a la cassola.

Però jo, abans de dinar, vaig tenir la curiositat de visitar l'església amb la imatge de Santa Maria de Tagamanent i també la rectoria. En una estança de la rectoria hi havia un ruquet que em va cridar l'atenció. Voltant per allà vaig coincidir amb el Sr. Rector, portava la sotana bastant descolorida i espardenyas negres. M'explicà que tenia el ruquet perquè els divendres baixava al Figueró per fer provisions per a ell i la gent que pujava els festius, ja que sempre hi havia algú que li feia falta quelcom, i em va dir que si volíem prendre cafè després de dinar anéssim a la rectoria, que en servia, ajudat per la majordoma.

Acabat el passeig buscàrem un lloc arrecerat per dinar, un cop vàrem acabar, cap a la rectoria a prendre cafè.

Aquella sala estava plena de gent, gent que havia acabat de dinar abans que nosaltres i ens havia agafat la davantera. Trobàrem un racó i ens asseguérem. Al caminar notàvem que el terra de la sala fimbrava — a veure si amb tanta gent això s'ensorra —, però no, va aguantar. Per fi la majordoma ens posà unes tasses i va abocar-hi cafè, però cafè cafè, no ho era, perquè es veia el cul de la tassa, la gent ho comentava amb bon humor i pagava de bona gana, tot sia per ajudar aquell bon rector que cada divendres baixava al Figueró amb el ruquet a buscar queviures per poder atendre els excursionistes que pujàvem els festius.

Acabàrem el cafè, recollírem les motxilles i ens disposàrem a emprendre el camí de retorn, ens acomiadàvem del mossèn i muntanya avall. Pel camí ens creuàrem amb un grup de "Boys Scouts", abillats amb els barrets canadencs, pals de muntanya, un en el pal hi portava un banderí, devia ésser el cap de grup.